

Borger: Du skal prygle dette Menneske. Der er ingen Tvivl om, at en Borger, der er i en offentlig Stilling og faar dette Hverv overdraget, vil forraas ved gentagne Gange at skulle udøve denne Straf, og Behandlingen af de andre Arrestanter, han faar med at gøre, vil let komme til at farves af, at han enkelte Gange har været med til at udøve denne Eksekution, som Loven har paalagt ham at udøve. Jeg tror derfor, at det vil være saavel i Politiets som i Befolkningens Interesse og i det samlede Folks Opdragelses Interesse, at dette Forslag, i hvert Fald saa vidt angaar Pryglestraffen, ikke bliver til Lov, og at et Udvalg overvejer, hvad der kan gøres for at komme til virkelig Klarhed over de Midler, der staa til et moderne Samfunds Raadighed over for vanartede Individer i Samfundet.

Anton Jensen: Ja, jeg indrømmer, at de, som ere Modstandere af dette Forslag og de Principper, som findes deri, for saa vidt have haft lettere ved at klare deres Forsvar for Modstanden mod Sagen, end vi andre, som synes, at vi nogenlunde kunne sympatisere med Forslaget. Det kan nemlig synes, som om Princippet i Forslaget ikke staaar paa Nutidens almindelige humane Standpunkt, Principper, hvorpaa Strafferetten helst skulde hvile. Jeg vil da minde om, at det er vitterligt, at den Gang Forslaget blev lagt paa Tingets Bord fra Ministeriets Haand, kunde man spore en Glæde blandt Folk her i Landet. Der har nemlig i en længere Aarrække Mand og Mand imellem været sagt, at Straffen for Bøllestreger burde skærpes for at sikre Befolkningen for den Slags raa Overfald. Nu ved jeg meget vel som Lærer, at Pryglestraffesystemet overhovedet er et daarligt Opdragelsesmiddel, men her er der jo ikke Tale om at opdrage: jeg tænker, det er for sent at opdrage disse Folk. Meningen er heller ikke at opdrage disse Bøller til bedre Mennesker, men at søge en Straffemaade, som kan afskrække dem fra Forbrydelserne. Nu tør jeg heller ikke paastaa, at man virkelig skulde kunne opnaa dette ved at indføre Pryglestraffen. Det kunde gerne være, at det ikke er i Stand til at afskrække dem. Derfor skal jeg heller ikke forsvare Pryglestraffens Indførelse, men jeg vil kun udtale min Sympati med Forslaget, naar det søger at fremkalde en Skærpelse for Vold og Bølleforbrydelser. Det er muligt, at det vilde være bedre at sikre sig disse Folk paa længere Tid — ikke just for at forbedre

dem, men for at gøre dem uskadelige i hvert Fald saa længe.

Men naar jeg har taget Ordet nu, er det ikke saa meget for at fremkomme med Kommentarer til det foreliggende Forslag, som det er for at drage Opmærksomheden hen paa en anden Kategori af Forbrydere her i København, som staaar Bøllekategorien meget nær. Det er de saakaldte Bondefangere. Disse Folk ere snart en Skandale for København. Der er vist ingen anden By i Europa, hvor Bondefangerinstitutionen er saa udviklet som i København. Denne Institution, om jeg saa maa kalde den, har udviklet sig lige for Politiets Øjne. Politiet kender dem vistnok allésammen, men har intet Middel til at komme dem til Livs. Vi have ingen Love her i Landet, som kunne ramme dem saa tilstrækkeligt, at de gøres uskadelige. De holde til ved Jernbanen, paa Kongens Nytorv, i Nyhavn, i Havnegade og ved Kvæsthusbroen, i det hele taget paa de Steder, hvor de rejsende først sætte deres Fødder her i Byen. Der ere de paa Færde, og Politiet gaar og ser paa det, men gør intet — formodentlig fordi det intet kan gøre. Disse Folk staa i Ledtog med forskellige Beværtere, og det ved Politiet ogsaa meget godt. Disse Beværtere ere meget ofte Bondefangernes Hælere, og de dele Udbyttet med dem. Bondefangerne optræde dels som Falskspillere, dels som ligefrem Røvere. Efter først at have søgt at gøre Folk døddrukne, tage de ikke saa sjældent, ligefrem som Røvere, deres Ejendom fra dem. Jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister, om der ikke samtidig med denne Sags Afgørelse toges Hensyn til disse Forbrydelser, saa at de fik strengere Straffe, navnlig gaaende ud paa at gøre dem uskadelige. Naar man f. Eks. tager over til vort Naboland Sverige, enten til Malmø, Helsingborg eller Gøteborg, finder man ikke dette Bondefangersystem saa udpræget som her. Spørger man en Svensker hvorfor, saa siger han: Nej, fordi vi sikrer os dem i Tide, vi lade dem ikke gaa løse som gale Hunde, hvad I gøre i København. Vi sende dem til Tvangsarbejdsanstalten i længere Tid. Det var det samme, det ærede Medlem fra Kalundborg omtalte. Man er i Sverige ikke saa bange for Udgiften ved at holde Forbryderne, saaledes at de gøres uskadelige for længere Tid, naar det da gælder om at sikre sig disse. Man holder dem i et halvt Aar eller mere og sender dem saa tilbage til deres Hjemstavn, hvad ogsaa det ærede Medlem for Kalundborg omtalte.